

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se
NR 47, ÅRGÅNG 12
HÖSTEN 2023 (74 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog
Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 549 48 Skövde
Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com
Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt fyrtiosjunde nummer. Detta publiceras lördagen den 23 september, dagen för höstdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårunummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande nummer, julnumret, skall utkomma fredagen den 22 december, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande höstnummer fortsätter vi de båda översättningar vi påbörjade i sommarnumret: alltså *Mästarna och vägen* av C.W. Leadbeater och *Lärjungaskap i den nya tidsåldern, volym II* av D.K. och utgiven i Alice A. Baileys namn.

Sist i detta höstnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Samarbetet med vår amerikanske broder Antonio Rodríguez fortsätter och ger nya frukter. Antonio och red. har nu tillsammans översatt Laurencys böcker *Livskunskap Fyra* och *Livskunskap Fem*, vilkas spanska titlar är *Conocimiento de la vida Cuatro* respektive *Conocimiento de la vida Cinco*. Därmed föreligger nu alla Laurencys böcker i fullständig och oavkortad översättning till spanska, det vill säga förutom de båda nyss nämnda böckerna även *La piedra filosofal* (*De vises sten*), *El conocimiento de la realidad* (*Kunskapen om verkligheten*), *El camino del hombre* (*Människans väg*), *Conocimiento de la vida Uno* (*Livskunskap Ett*), *Conocimiento de la vida Dos* (*Livskunskap Två*) och *Conocimiento de la vida Tres* (*Livskunskap Tre*). Alla de nämnda texterna finns publicerade på Förlagsstiftelsens hemsida, www.laurency.com, i dess spanska avdelning, liksom även på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess spanska avdelning. Nästa projekt i detta samarbete är översättningen av serien uppsatser *Kosmisk intelligens*, vars spanska titel är *Inteligencia cósmica*. Hittills har tio av seriens 21 uppsatser översatts, varför elva återstår att översätta till spanska. Dessa texter är publicerade respektive kommer att publiceras på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dennas spanska avdelning.

Vår kära Irmeli har till sitt finska modersmål översatt uppsatsen *Hylozoikens världsåskådning*, ingående i Laurencys *Livskunskap Två*. Denna översättnings titel är *Hylozoiiikan maailman-katsomus*. Denna text finns nu publicerad på Förlagsstiftelsens officiella hemsida, www.laurency.com, i dennas finska avdelning.

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen har glädjen att meddela alla intresserade, att den tredje delen i intervjuerien med Lars Adelskog har publicerats idag den 23 september 2023. Intervjun finns till en början tillgänglig på Odysee: <https://odysee.com/@kunskapformanniskansharmoniska:e?view=home> och på YouTube: <https://www.youtube.com/@kunskapformanniskansharmoniska>, senare även på föreningens nätplats: www.veidos.org. Som utlovat publicerar vi denna gång även en engelsk undertext.

TREDJE KAPITLET

VÄGEN TILL MÄSTAREN

Inträdet på vägen

Det har alltid funnits ett brödraskap av Adepter, det Stora Vita Brödraskapet, det har alltid funnits sådana, som haft kännedom om och varit i besittning av denna inre visdom, och våra Mästare är de nuvarande representanterna för denna väldiga rad av siare och visa. En del av den kunskap, som De hopsamlat under loppet av oräkneliga tidsåldrar, är allmänt tillgänglig på det fysiska planet under namn av teosofi. Men det finns vida mer bakom. Vid ett tillfälle, då någon talade om den ofantliga förändring, som den teosofiska kunskapen åstadkommit i vårt liv, och om reinkarnationslärans underbara förmåga att kasta ljus över tillvaron, sade Mästaren Kuthumi själv med ett småleende: ”Ja, men vi har än så länge endast lyft en liten flik av slöjan”. När vi fullständigt tillägnat oss den kunskap vi fått och alla lever i enlighet med dess lära, är Brödraskapet redo att lyfta slöjan ytterligare, men ej förrän vi rättat oss efter dessa villkor.

För dem som önskar mera kunskap och vill komma närmare, står Vägen öppen. Men den mänskliga, som strävar att nalkas Mästarna, kan nå Dem endast genom att göra sig osjälvisk, såsom De är osjälviska, genom att lära sig glömma det personliga självet och helt och hållet ägna sig åt mänsklighetens tjänst, såsom De gör. I sin artikel *Occultism versus the Occult Arts* har madame Blavatsky på det kraftfulla språk som utmärkte henne uttryckt hur nödvändigt detta är:

Sann ockultism eller teosofi är den stora ovillkorliga och absoluta självuppgivelsen i såväl tanke som handling. Den är altruism, och den slungar den som utövar den ur de levandes tal helt och hållet. Icke för sig själv utan för världen lever han, så snart han försvurit sig åt arbetet. Mycket blir förlåtet under provlärjungaskapets första år. Men så snart han antagits, måste hans personlighet försvinna och har han att bli endast en välgörande kraft i naturen ... Det är först när lidelsernas makt är alldeles död och när de krossats och förintats i den oryggliga viljans retort, när icke endast alla köttets lustar och längtan är döda, utan även det personliga jagets erkännande har gjorts om intet och det astrala till följd därav har nedsatts till noll, som föreningen med det Högre Jaget kan äga rum. Då, när det astrala speglar blott den övervunna människan – den alltjämt levande men icke mera längtande, själviska personligheten – kan den strålande Augoeides, det gudomliga Jaget vibrera i medveten harmoni med det mänskliga väsendets båda poler – den renade materiella människan och den alltid rena Andliga Själen – och stå inför Mästaren-Jaget, den mystiske gnostikerns Christos, uppgången i, förenad med och ett med Denna för evigt ... Aspiranten har att absolut välja mellan världens liv och ockultismens liv. Det är meningslöst och fåfängt att bemöda sig om att sammanjämka de två, ty ingen människa kan tjäna två herrar och göra båda till freds.

Mästarnas syn på tillvaron är så radikalt olik vår att det i början är svårt för oss att fatta den. De har alldeles som vi sina privata sympatier, och helt säkert älskar De några människor mer än andra, men De låter aldrig sådana känslor på minsta sätt inverka på Deras hållning i fråga om arbetet. De gör sig mycken möda med en människa, om De ser att det hos henne finns frön till framtida storhet, om De tror att hon skall visa sig vara en god placering för det kapital av tid och kraft, som nedlägges på henne. Det finns ej rum för den svagaste tanke på gunstlingskap i dessa Storas sinnen. De tar uteslutande hänsyn till det arbete som måste utföras och människans värde i och för detsamma, och om vi vill bereda oss att taga del däri, skall vi göra snabba framsteg.

Hur stor uppgiften är

Få människor fattar vidden av detta företag och i samband därmed den allvarliga innebörden av vad de begär, när de åstundar att bli antagna till lärjungar. Adepterna leder världens utveckling genom ofantliga, alltomfattande kraftutströmningar. De påverkar miljoner i deras kausala kroppar eller på det buddhiska planet, och hela tiden höjer De oavbrutet, fastän nästan omärk-

ligt, människornas högre kroppar kollektivt. Och dock händer det att samme Mästare, som tillbringar sitt liv med att utföra detta arbete, stundom vänder sig åt sidan och ägnar sin uppmärksamhet åt små detaljer, som har med en enda lärjunge att göra.

Alla som vågar anhänga om att bli lärjungar, bör söka fatta hur oerhörda arbetet och krafterna är, samt de Väsens storhet, med vilka de önskar komma i beröring. Om vi har den minsta förståelse för storheten i allt detta, förstår vi lätt varför Adepterna icke vill förbruka något av sin energi på en lärjunge, så framt De icke har säkerhet för att han inom rimlig tid skall kunna hjälpa världen med en stark ström av styrka och kraft i den rätta riktningen. De lever för att utföra Logos' arbete, och de av oss, som önskar nalkas Dem, måste lära sig att göra sammaledes och leva uteslutande för arbetet. De som gör detta skall helt säkert tilldraga sig de Heligas uppmärksamhet och av Dem få den träning som kräves för dem att hjälpa och lyckliggöra världen.

Den mänskliga utvecklingen är långsam, men den fortgår oavbrutet; därför är antalet Fullkomliga Människor stätt tillväxt, och möjligheten att komma i jämnhöjd med Dem ligger inom räckhåll för alla, som är villiga att göra den oerhörda ansträngning som kräves. Under normala tider skulle vi behöva många inkarnationer, innan vi kunde nå adeptskapet, men just nu är det möjligt för oss att påskynda våra framsteg på denna väg, så att den utveckling, som annars skulle taga många tusen år, hopträngs inom ramen av några få liv. Detta är den ansträngning, som göres av många medlemmar av Teosofiska samfundet, ty i detta samfund finnes en Inre skola, där människorna kan lära sig hur de fortare skall utbilda sig för detta högre arbete. Denna förberedelse kräver stor självbehärskning och årslånga bemödanden, ofta utan påtagliga resultat i form av bestämda framsteg, ty den går ut på att träna de högre kropparna i långt högre grad än den fysiska kroppen, och träningen av det högre tar sig icke alltid tydliga uttryck på det fysiska planet.

Hur viktigt arbetet är

Var och en, som hör talas om Mästarna och Deras undervisning, måste, om han överhuvud taget har något begrepp om vad det betyder och innebär, ögonblickligen gripas av den mest intensiva längtan att förstå Dem och inträda i Deras tjänst; ju mer han lär sig, desto mer uppfylld blir han av den Gudomliga Planens underbara skönhet och härlighet, och desto ivrigare blir han att taga del i arbetet. När han en gång fattat att Gud har en utvecklingsplan, längtar han efter att få samarbeta med Gud, och ingenting annat kan skänka honom tillfredsställelse.

Sedan börjar han fråga sig: "Vad måste jag nu göra?" och svaret lyder: "Arbeta. Gör vad du kan för att hjälpa mänskligheten framåt på Mästarens Väg. Börja med vad du har tillfälle till och är i stånd att göra, vilket kanske till att börja med är någon liten yttre sak, så skall du snart, efterhand som du förvärvar de nödvändiga karaktärsegenskaperna, dragas till arbetets högre sida, tills du genom strävan att vara och göra ditt bästa kommer i besittning av de kvalifikationer som berättigar till invigning och medlemskap i det Stora Vita Brödraskapet!" Jag kommer ihåg att, då jag hade förmånen att komma i något närmare beröring med Mästaren, jag frågade Honom i ett brev vad jag skulle göra. Hans svar lydde som följer: "Du måste skaffa dig arbete, du vet vad vi gör. Kasta dig in i vårt arbete på vad sätt du kan. Om jag gäve dig ett bestämt arbete att utföra, skulle du verkställa det, men i så fall skulle dess karma bli min, emedan jag befallt dig att göra det. Du skulle få endast den karma som följer av villig lydnad, vilket naturligtvis är mycket bra, men det är icke den karma som man förvärvar genom att själv taga initiativet till en fruktbarande verksamhet. Jag önskar att du griper dig an med ett arbete på egen hand, emedan den goda handlingens karma i så fall skall tillfalla dig."

Jag tror att detta är något, som äger sin tillämpning på oss alla. Vi bör förstå att det icke tillkommer oss att vänta, tills man anmodar oss att göra något, utan att själva gripa oss verket an. Det finns åtskilligt anspråkslöst arbete, som kan utföras i samband med teosofin. Några av oss skulle kanske föredraga att spela en mera framträdande roll; vi skulle vilja stiga fram och hålla offentliga föredrag inför stora åhörarskaror. Det är lätt att finna människor villiga att

erbjuda sig härtill, men det finns en massa tråkigt expeditionsgöra i samband med vårt Samfund, och vi finner icke alltid så många, som frivilligt åtager sig detta. Vördnaden för och kärleken till våra Mästare borde göra oss villiga att göra vilket arbete som helst i Deras tjänst, hur ringa det än må vara, och vi kan vara förvissade om att vi arbetar i Deras tjänst, när vi hjälper det Samfund som två av Dem stiftat.

De forntida reglerna

Förutsättningarna för tillträde till det Stora Vita Brödraskapet, vilka måste förvärfvas under arbetet på Vägens första del, är till sin karaktär mycket bestämda och alltid i huvudsak desamma, fastän de beskrivits i många olika ordalag under de senaste tjugofem århundradena. Under Teosofiska samfundets första tid, när hela dess underbara lära var ny för oss, var frågan om dessa förutsättningar naturligtvis en av dessa, som vissa av oss var ivrigast att få besvarad, och innan madame Blavatsky ännu nedtecknat denna ypperliga handbok, *Tystnadens röst*, hade hon redan givit oss två listor över chelaskapets förutsättningar. Jag vet intet bättre än att här citera dem för jämförelse med senare lämnade anvisningar. Hon skriver:

En chela är en människa, som erbjudit sig till en mästare såsom lärjunge för att praktiskt lära sig om naturens dolda mysterier och de psykiska krafter som ligger slumrande hos människan. Den mästare som antar honom kallas i Indien en guru, och den verkliga gurun är alltid en adept i den ockulta vetenskapen. En människa, som äger djup exoterisk och esoterisk kunskap och i synnerhet den senare, och som lagt sin köttsliga natur under viljans herravälde, som inom sig utvecklat både makten (siddhi) att styra naturens krafter och förmågan att pejla hennes hemligheter med hjälp av de förut slumrande men numera aktiva krafterna i sitt väsen – detta är den verkliga gurun. Att erbjuda sig såsom kandidat till chelaskap är lätt nog. Att utvecklas till adept är den svåraste uppgift någon människa kan åtaga sig. Det finns tjuotals födda poeter, matematiker, ingenjörer, statsmän etc., men den födde adepten är något i praktiken omöjligt. Ty även om vi hör talas om någon, som har en utomordentlig medfödd förmåga att förvärva ockult kunskap och kraft, vilket vi gör mycket sällan, måste även denne bestå alldeles samma prov och prövningar, genomgå alldeles samma skolning, som varje mindre utrustad medaspirant. I denna sak är det mycket sant att det icke finns någon kungsväg, på vilken gunstlingar kan färdas.

I århundraden har urvalet av chelaer – utom den ärftliga gruppen inom gon-pan (templet) – gjorts av de himalayanska mahatmaerna själva ur klassen – i Tibet betydande till numerären – av naturliga mystiker. De enda undantagen har bestått av västerlänningar, sådana som Fludd, Thomas Vaughan, Paracelsus, Pico della Mirandola, greve de Saint Germain med flera, vilka tack vare sitt väsens samhörighet med denna himmelska vetenskap mer eller mindre tvang de avlägsna adepterna att träda i personligt förhållande till dem och satte dem i stånd att mottaga en sådan mindre (eller större) del av hela sanningen som var möjligt i den omgivning, vari de befann sig. Från Bok IV av *Kiu-te*, kapitlet ”Upasanaernas lagar”, erfar vi att de kvalifikationer, som förväntades av en chela, var:

1. Fullkomlig kroppslig hälsa.
2. Kroppens och sinnets absoluta renhet.
3. Avsiktens osjälviskhet, kärlek gentemot alla, medkänsla med alla levande varelser.
4. Sannfärdighet och orubblig tillit till karmas lag oberoende av någon naturkrafts mellankomst – en lag, vars gilla gång ej hindras av någon makt, ej kan avvändas genom bön eller exoteriska försoningsriter.
5. Mod, som är oryggligt i alla nödlägen, även i livsfara.
6. Intuitiv förnimmelse av att vara omhöljet för den manifesterade Avalokiteshvara eller Gudomliga Atma (Anden).
7. Lugn likgiltighet för, men även riktig uppskattning av, allt som utgör den objektiva och övergående världen i dennas förhållande till de osynliga regionerna.

Åtminstone sådana måste rekommendationerna åt en aspirant på det fullkomliga chelaskapet ha varit. Med undantag endast för det första kravet, som i sällsynta undantagsfall kunnat modifieras, har man oföränderligt vidhållit samtliga dessa krav, och alla måste de ha varit någorlunda tillgodosedda i den inre naturen genom chelans egna, utan yttre hjälp gjorda ansträngningar, innan han kunnat sättas på verkligt prov.

När den sig själv utvecklande asketen – vare sig han befinner sig i eller utom den aktiva världen enligt

sin naturliga förmåga ställt sig ovanför (och således gjort sig till herre över) (1) *sharira*, kroppen; (2) *indriya*, sinnena; (3) *dosha*, felen; (4) *dukkha*, smärtan; och är redo att bli ett med *manas*, det mentala, *buddhi*, den andliga intelligensen, och *atma*, den högsta själen, det vill säga anden; när han är redo för detta och vidare att i Atma erkänna den högste härskaren i förnimmelsernas värld och i viljan den högsta verkställande energin (makten) – då kan enligt de hävdvunna reglerna någon av de invigda taga honom om hand. Honom kan då visas den i mysterier höljda väg, vid vars bortre ände man erhåller den ofelbara urskillningen av *phala* eller frukterna av igångsatta orsaker och får medlen för uppnåendet av *apavarga* – frigörelsen från upprepade födelser, *pratyabhava*, över vilkas bestämmande den okunnige ej råder.

Den andra samling regler hon ger oss återfinns i hennes bok *Practical Occultism*. De är till antalet tolv, men hon säger oss att de har hämtats ur en förteckning av sjuttiotre, vilka de vore gagnlöst att återge, emedan de vore meningslösa i Europa, ehuru hon säger att varje lärare i Österlandet är utrustad med dem. Förklaringarna inom parenteser har tillfogats av madame Blavatsky själv. De tolv reglerna är följande:

1. Den för undervisningens mottagande utvalda platsen måste vara ett ställe ägnat att icke skingra tankarna och att vara fyllt av föremål med utvecklingsfrämjande inflytande (magnetiska föremål). Bland annat måste de fem heliga färgerna, samlade i en ring, vara till städes. Platsen måste vara fri från varje slags kringsvävande elakartat inflytande.

(Platsen måste vara avdelad för detta ändamål och intet annat. De fem heliga färgerna är de vid ljusets brytning erhållna färgerna, ordnade på särskilt sätt, då dessa färger är mycket magnetiska. Med elakartade inflytanden menas varje slags störning genom misshälligheter, gräl, dåliga känslor etc., emedan dessa sägs omedelbart göra sina avtryck på astralljuset, det vill säga platsens atmosfär, och där sväva omkring. Det först anförda villkoret synes enkelt nog att uppfylla, visar sig dock vid närmare begrunden vara ett av de svåraste att få till stånd.)

2. Innan lärjungen får lov att lära ansikte mot ansikte, måste han förvärva en första förståelse i ett utvalt sällskap av andra lekmanna-*upasakaer* (lärjungar), vilkas antal måste vara udda.

(”Ansikte mot ansikte innebär i detta fall ett studium oberoende av eller i avskildhet från andra, när lärjungen erhåller sin undervisning ansikte mot ansikte antingen med sig själv [hans högre, gudomliga jag] eller med sin guru. Det är först då envar får *sin beskärda del* av undervisningen, allt enligt det bruk han gjort av sin kunskap. Detta kan ske först mot undervisningstidens slut.)

3. Innan du (lärare) meddelar din *lanoo* (lärjunge) *Lamrim*s goda (heliga) ord eller tillåter honom att göra sig redo för *dubjed*, skall du noga tillse att hans sinne är grundligt renat och i ett tillstånd av frid med alla, i synnerhet *med sina andra jag*. Varom icke, kommer visdomens och den goda lagens ord att skingras och spridas för vinden.

(*Lamrim* är ett arbete, innehållande praktiska anvisningar och författat av Tsong-kha-pa. Det består av två delar, den ena för kyrkliga och exoteriska ändamål och den andra för esoteriskt bruk. Att göra sig redo för *dubjed* är att iordningställa de redskap som används för skådandet, såsom speglar och kristaller. De ”andra jagen” avser studiekamraterna. Såvida icke den största harmoni råder lärjungarna emellan, är ingen framgång möjlig. Det är läraren, som gör urvalen enligt lärjungarnas magnetiska och elektriska natur, varvid han ytterst noggrant sammanför och sammanjämkar de positiva och de negativa elementen.

4. Medan *upasakaerna* lär, måste de se till att de har en inbördes sammanhållning och enhet, liksom fingrarna på en hand. Du skall inskräpa i dem att det som skadar en av dem, måste skada de andra, och att om det, som gläder en av dem, ej finner någon genklang i de andras bröst, så föreligger ej de erforderliga förutsättningarna och är det gagnlöst att fortsätta.

(Det kan knappast ske att den inbördes sammanhållningen uteblir, om det första urvalet av lärjungar gjordes med konsekvent beaktande av de magnetiska förutsättningarna. Det är välbekant att chelaer, som eljest synes lovande och lämpliga att mottaga sanningen, tvingats vänta i årtal på grund av sitt temperament och sin insedda oförmåga att göra sig *samstämda* med kamraterna.)

5. Medlärjungarna måste stämmas av gurun liksom strängarna på en luta (*vina*), var och en olik de andra men likväl avgivande en ton, som är i samklang med de övriga. Kollektivt måste de utgöra en uppsättning strängar, som i alla sina delar svarar på din (Mästarens) lättaste beröring. Sålunda skall deras sinne vara öppet för harmoniernas visdom, att vibrera såsom kunskap genom alla och envar, varvid resultatet blir verkningar, som behagar de närvarande gudarna (skyddsänglar) och är gagneliga för *lanoon*. Så skall visdomen inpräglas för alltid i deras hjärtan och lagens harmoni aldrig störas.

6. De som begär att få förvärva den kunskap som leder till *siddhierna* (ockulta förmågor), måste

uppge alla livets och världens fåfångligheter (här följer en uppräknig av siddhierna).

7. Ingen kan känna skillnaden mellan sig själv och sina studiekamrater, sådan som ”jag är den visaste”, ”jag är heligare och mer välbehaglig för läraren eller i min gemenskap än min broder” etc. – och förbli en *upasaka*. Sina tankar måste han till största delen ha riktade på sitt hjärta, så att han därur förjagar varje fientlig tanke mot någon levande varelse. Det (hjärtat) måste vara uppfyllt av känslan av sin icke-avskildhet från övriga varelser liksom från allt i naturen, eljest kan ingen framgång följa.

8. En *lanoo* måste sky yttre inflytanden från de levande (magnetiska emanationer från levande varelser). Därför måste han, alltmedan han i sin inre natur är ett med alla, noga se till att hålla sin yttre kropp avskild från varje främmande inflytande: ingen annan än han själv får dricka eller äta ur hans skål. Han måste undvika kroppslig kontakt med (det vill säga: beröras av eller beröra) människa eller djur.

(Inga husdjur är tillåtna, och det är förbjudet att ens röra vid vissa träd och örter. En lärjunge måste leva så att säga i sin egen atmosfär för att kunna individualisera den för ockulta ändamål.)

9. Sinnet måste vara avtrubbat för allt utom de universella sanningarna i naturen, för att icke hjärtats lära må bli till endast ögats lära (det vill säga: tom exoterisk ritualism).

10. Ingen animalisk föda av något som helst slag, ingenting som i sig äger liv, får intagas av lärjungen. Intet vin, ingen sprit, intet opium får brukas, ty dessa ting är liksom *lhamayin* (onda andar), som sätter sig fast på de oaktsamma. De förtär förståelsen.

(Vin och sprit antas innehålla och behålla den dåliga magnetism som emanerat från alla dem som deltagit i deras framställning. Köttet av varje djur antas behålla dettas psykiska egenskaper.)

11. Meditation, avstående i allt, iakttagandet av sedliga plikter, milda tankar, goda gärningar och vänliga ord liksom god vilja gentemot alla och fullständig självglömska är de verksamaste medlen för kunskapens erhållande och förberedelsen för den högre visdomens mottagande.

12. Det är blott i kraft av de anförda reglernas stränga iakttagande, som en *lanoo* kan hoppas på att i god tid förvärva arhaternas siddhier, det växande som gör honom gradvis ett med det universella alltet.

Den första uppsättningen regler tarvar ingen kommentar, då de uppenbarligen äger universell tillämplighet och endast i den form de är uttryckta skiljer sig från dem som givits i senare böcker.

Den andra uppsättningen står uppenbarligen på en mycket annorlunda grund. Den är tydligen formulerad för österländska studerande, och även vad gäller dessa huvudsakligen för dem som kan ägna hela sitt liv åt sitt studium och leva avskilda från världen i ett kloster eller ett ockult samfund. Blotta faktum, att det finns sextioen ytterligare regler, som vore meningslösa för europeiska lärjungar, visar att de varken är avsedda för alla eller nödvändiga för framåtskridandet på vägen, emedan många vandrat denna väg utan att veta om dem. De är icke desto mindre av stort intresse och värde såsom rekommendationer. De etiska och moraliska föreskrifter de ger är oss välbekanta liksom även yrkandet på nödvändigheten av fullkomlig harmoni och ömsesidig förståelse mellan lärjungar, som skall lära och arbeta tillsammans. Det är på detta sistnämnda mål, som de flesta av de här anförda reglerna syftar, och vad gäller en grupp studerande, kan deras vikt knappast överdrivas. I det liv, vi lever i Västerlandet, har vi så starkt fasthållit vid individualismen och på den ostridiga rätt envar äger att leva sitt eget liv, försåvitt han därmed ej vållar andra besvär, att vi i stor utsträckning glömt den verkligt nära föreningens möjlighet. I stället för att vara förenade liksom fingrarna på en hand lever vi tillsammans liksom stenkulorna i en påse, vilket ur den inre synvinkeln sett är långt ifrån det ideala.

Man skulle kunna antaga att dessa enträgna uppmaningar till ett nära kamratskap är oförenliga med regel 8, vari *chelan* anvisas att undvika kontakt med andra. Så är dock icke fallet, ty anvisningarna avser helt andra förhållanden. Det är en högst utmärkt regel att envar har sin egen skål (ja, och sin egen tallrik, kniv, gaffel och sked), ty det som vanligen förekommer hos oss, nämligen att vi använder varandras halvdiskade bestick, tallrikar och andra kärl, är motbjudande för människor, som äger smak. Det har sina fördelar att undvika onödig kontakt med andra, ty det är högeligen olämpligt att auror blandas utan urskillning. I det makliga liv, man levde fordom i Indien, var det så lätt att fly besvärande närhet. Numera, sedan tåg och spårvagnar införts och det moderna livets jäkt tvingar människor att använda dem, är det även i Österlandet något svårare och i Europa praktiskt taget omöjligt. Det är därför ett annat sätt att lösa detta närhetens

problem nu erbjudes.

Vi kan lätt och verkningsfullt skydda oss mot oönskad magnetism genom att omkring vår kropp bilda ett skal, som utesluter den. Ett dylikt skal kan bestå av eterisk, astral eller mental materia, allt enligt det önskade ändamålet. En beskrivning av de olika slagens skal och det sätt, på vilket man bildar dem, återfinns i min bok *The Hidden Side of Things*. Där finns även den sköna berättelsen om munkarna i Alexandria, vilken visar att det finns ett annat sätt att skydda sig för ont inflytande, ett sätt som rent av är bättre än bildandet av ett skal. Detta består i att så fylla sitt hjärta med den gudomliga kärleken att denna ständigt strålar åt alla håll, liksom en mäktig ström verkar såsom den mest fulländade sköld mot varje utifrån kommande energiström.

Föreskriften mot ägandet av husdjur lämnar obeaktat det faktum att dessa varelser kan kausalisera blott genom nära förbindelse med människan. Föreskriften synes beakta endast möjligheten att människan låter sig menligt påverkas av djuret och glömmer helt det välgörande inflytande människan avsiktligt utövar på sin yngre broder. Men det är fullt möjligt att det i de avlägsna tider, då dessa regler nedtecknades, ej fanns djur, som var nog utvecklade att nalkas kausalisering.

Ifråga om lärjungens framåtskridande avråder madame Blavatsky starkt från giftermål och hävdar att han icke kan ägna sig både åt ockultismen och en hustru. Man kan dock tänka sig att denna ganska stränga regel ej längre vore tillämplig, om hustrun delade hans hängivelse för ockultismen. Det är förvisso sant att ungarlen i vissa avseenden är friare – till exempel att avveckla sin verksamhet och återupptaga sitt arbete i något främmande land, vilket han knappast kunde göra, om han hade hustru och familj med allt det ansvar som följer därmed. Det får likväl aldrig glömmas att den gifte mannen har tillfället att tjäna Saken på ett alldeles särskilt sätt, nämligen genom att förse de många framskridna jag, som väntar på att stiga ner i inkarnation, med lämpliga höljen och gynnsam omgivning. Båda slagens arbete behövs, och det finns i lärjungarnas leder plats för både ensamstående och gifta. I de tre betydande verk, som givits oss till ledning och ljus på vår väg, finner vi inget fördömande av äktenskapet. Det senast utgivna och mest lättfattliga av dessa tre verk är J. Krishnamurtis underbara lilla bok *Vid Mästarens fötter*.

Vid Mästarens fötter

Ehuru det är Krishnamurti, som framlägger denna bok för världen, är de ord den innehåller nästan helt och hållet Mästarens Kuthumis. ”Detta är icke mina ord”, säger författaren i företalet, ”det är den Mästares ord, som undervisat mig”. När boken skrevs, var Krishnamurti knappt tretton år gammal, och det var nödvändigt för Mästarens planer, att den för invigningen erforderliga kunskapen meddelades honom så fort som möjligt. De ord, den lilla boken innehåller, är de som Mästaren använde för att meddela det väsentliga av den nödvändiga undervisningen enklast och mest kortfattat. Detta berodde på detta särskilda fall att vi fick en så koncis och på samma gång fullständig framställning, så enkel och likväl så alltomfattande. Många böcker har skrivits, i vilka Vägens förberedande stadier skildrats i detalj, och det har stått mycken strid om den exakta betydelsen av vissa sanskrit- och paliord, men i denna lilla handbok skjuter Mästaren allt detta utan vidare åt sidan och ger ingenting annat än det väsentliga av undervisningen, så vitt möjligt uttryckt på modernt språk och belyst med exempel från nutidslivet.

Så till exempel översätter Han de fyra förutsättningarna *viveka*, *vairagya*, *shatsampatti* och *mumukshutva* med urskillning, frihet från begär, rätt vandel och kärlek. Ordet ”kärlek” kan under inga förhållanden användas som en ordagrann översättning av sanskritordet *mumukshutva*, ty detta betyder onekligen helt enkelt begär efter befrielse. Mästaren resonerar tydligen så här: det intensiva begäret efter frihet är detsamma som begär efter befrielse från alla världsliga begränsningar, så att man även mitt ibland dessa kan vara fullkomligt fri från minsta känsla av trældom under dem. Sådan frihet kan vinnas endast genom förening med den Högste, med den Ende, som finns bakom allt, det vill säga genom förening med Gud, och Gud är Kärlek. Därför

kan frihet bli möjlig för oss endast under förutsättning, att vi helt och hållet genomträngas av den Gudomliga Kärleken.

Det finns ingen skönare eller mera tillfredsställande beskrivning av förutsättningarna än den som ges i denna bok, och man kan med tillförsikt säga att envar, som vill fullständigt tillämpa denna undervisning, helt visst kommer att ofördröjligen skrida genom invigningens port. Det var ett mycket ovanligt fall att Mästaren ägnade så mycket av sin tid åt att undervisa en enda individ, men genom Krishnamurti har denna undervisning nått tiotusentals andra människor och hjälpt dem i omätlig utsträckning.

Historien om hur denna lilla bok kom till är jämförelsevis enkel. Varje natt måste jag föra denne gosse i hans astralkropp till Mästarens hus för att han skulle få undervisning. Mästaren ägnade kanske femton minuter varje natt åt att tala med honom, men vid slutet av varje samtal sammanfattade Han alltid huvudpunkterna av vad Han sagt i en enda mening eller i några få meningar och gjorde på så sätt en liten lätt sammanfattning, som upprepades för gossen, så att han lärde den utantill. Han mindes denna sammanfattning på morgonen och skrev ned den. Boken består av dessa meningar, är ett sammandrag av Mästarens undervisning, verkställd av Honom själv och med Hans egna ord. Det kostade gossen åtskilligt besvär att nedskriva dem, emedan hans engelska då icke var vidare god. Han kunde alltsammans utantill och brydde sig icke mycket om de anteckningar han gjort. Litet senare reste han till Benares med vår president. Medan han vistades där, skrev han till mig, som då var nere i Adyar, och bad mig skicka honom allt vad han upptecknat av Mästarens ord. Jag ordnade hans anteckningar så gott jag kunde och maskinskrev dem alla.

Sedan tyckte jag att, då detta i huvudsak var Mästarens ord, jag gjorde bäst i att förvissa mig om att inga misstag insmugit sig vid upptecknandet. Därför tog jag den maskinskrivna kopian med mig till Mästaren Kuthumi och bad Honom ha godheten läsa igenom den. Han gjorde så, ändrade ett par ord här och där, tillade några sammanhängande och förklarande anmärkningar ävensom ett par andra meningar, som jag kom ihåg att jag hört Honom yttra. Därpå sade Han: ”Ja, detta tycks vara riktigt, det blir bra”, men Han tillade: ”Låt oss visa det för Herren Maitreya”. Och så tog Han boken, och vi begav oss tillsammans åstad och visade den för Världsläraren själv, som läste och godkände den. Det var Han som sade: ”Ni bör göra en liten vacker bok härav och göra Alcyones namn känt”. Vi hade icke tänkt oss att göra honom känd i världen, vi hade icke ansett det önskvärt, att en massa tankar skulle koncentreras på en tretton-årig gosse, som ännu hade sin utbildning framför sig. Men i den ockulta världen gör vi vad man ålägger oss, och därför överlämnades denna bok följande morgon i boktryckarens händer.

Alla de olägenheter, vi väntade oss av det förtidiga offentliggörandet, inträffade, men likväl hade Herren Maitreya rätt och vi orätt, ty det goda, som denna bok utträttat, uppväger vida de bekymmer den vållat oss. Massor av människor, bokstavligen tusenden, har skrivit för att omtala hur den förändrat hela deras liv, hur allt synt dem annorlunda, emedan de läst den. Den har översatts till tjugosju språk. Den har utkommit i bortåt fyrtio upplagor eller fler, och över hundra tusen exemplar har tryckts. Just nu förbereds i Amerika en upplaga om en miljon exemplar. Ett underbart arbete har denna bok utfört. Framför allt har den blivit godkänd av den kommande Världsläraren, och detta är vad som gör den mest värdefull – att den i viss mån visar oss vad Han kommer att lära oss. Det finns också andra böcker, som kan vara lärjungen till största nytta vid hans strävan att träda in på Vägen, *Tystnadens röst* och *Ljus på Vägen* har givits oss för detta ändamål, och vår presidents underbara böcker *I förgården* och *Lärjungaskapets väg* skall befinnas vara av oskattbart värde. Sedan första upplagan av föreliggande bok publicerades, har presidenten och jag tillsammans utgivit en bok med titeln *Samtal om esoterikens väg*, vilken är en kommentar till de tre ovannämnda klassikerna.

Lärjungens inställning

Med dessa böcker framför sig lämnas lärjungen icke i något tvivel om vad han bör göra. Han bör tydligen rikta sina ansträngningar åt två håll – sträva att utveckla sin egen karaktär och utföra ett bestämt arbete för andra. Det är klart att vad denna undervisning ålägger honom innebär en helt annan hållning gentemot livet i allmänhet; detta har en av Mästarna uttryckt på följande sätt: ”Den som önskar arbeta med oss och för oss, måste lämna sin egen värld och komma in i vår.” Detta innebär icke, såsom de som studerar österländsk litteratur ofta tror, att lärjungen måste överge det vanliga fysiska livets värld och draga sig tillbaka till djungeln, grottan eller berget, men det innebär att han måste helt och hållet överge sin världsliga inställning och i stället tillägna sig Mästarens inställning.

Den världsliga människan bedömer händelserna i världen huvudsakligen efter det sätt, på vilket de inverkar på henne själv och hennes personliga intressen. Mästaren bedömer dem utslutande efter deras inverkan på världens evolution. Allt, som i stort sett innebär framåtskridande och hjälper mänskligheten framåt på dess väg, är gott och bör stödjas. Allt, som på något sätt hindrar dessa ting, är ej önskvärt och bör hindras eller skjutas åt sidan. Det som hjälper evolutionen framåt är gott, det som fördröjer den är ont. Här ha vi ett kriterium, som mycket avviker från den yttre världens, en probersten, med vars hjälp vi genast kan avgöra vad som måste stödjas och vad som måste motarbetas, och som vi kan använda såväl i fråga om våra egna karaktärsegenskaper som när det gäller yttre händelser. Vi är Mästaren till gagn allt efter vår förmåga att samarbeta med Honom, hur ringa vår hjälp än må vara. Vi blir bäst i stånd att samarbeta med Honom, om vi gör oss Honom lika, så att vi ser på världen såsom Han ser på denna.

De tre vägarna

Det finns alltid tre vägar: en människa kan nalkas Mästarens fötter genom djupa studier, ty på detta sätt förvärvar hon kunskap och odlar känslan. Förvisso kan hon nå Mästaren också genom en länge övad djup hängivenhet, genom själens ständiga höjande till Honom. Och det finns även metoden att helt uppgå i någon bestämd verksamhet för Honom. Men det måste vara något som bestämt utträttas för Honom med denna tanke: ”Om detta arbete medför erkännande eller ära, så vill jag inte ha något dyligt. Jag gör det i min Mästares namn, Honom vare äran och priset.” Det finns de som ej kommer någon vart med meditation och som, när de försöker studera, finner detta mycket svårt. De borde likväl fortsätta med att pröva dessa båda ting, ty vi måste utveckla alla sidor av vår natur, men mest av allt borde de ge sig hän åt arbetet och utträtta något för sina medmänniskor.

Detta är den säkraste hänvändelsen – att göra något i Hans namn, att göra en god gärning med Honom i åtanke, i minnet av att Han är mycket känsligare för tanken än vad vanliga människor är. Om en människa tänker på en frånvarande vän, går hennes tanke till vännen och påverkar honom, så att vännen tänker på tankens avsändare, såvida han i sin medvetenhet icke är mycket upptagen med något annat. Men hur upptagen en Mästare än må vara, gör en tanke som riktas på honom ett visst intryck, och även om han kanske för stunden ej tar någon notis därom, är kontakten upprättad och vet han om den och sänder ut Sin kärlek och Sin energi till gensvar på denna.

Arbetet för Mästaren

Ibland ställs frågan om vad slags särskilt arbete, som borde företagas. Svaret är att allt gott arbete är arbete för Mästaren. Envar kan finna något gott, som han är i stånd att göra. Dessutom måste något av lärjungens verksamhet bestå i att bereda sig för större ansvarstagande i framtiden. Det vanliga livets plikter förenar ofta båda dessa ting, ty de erbjuder en ypperlig skolning och utbildning för dem som utför dem väl och bereder även många tillfällen att hjälpa andra att gå framåt i att bilda karaktären och söka förverkliga ideal, vilket alldeles bestämt är Mästaren

angeläget. Alla det dagliga livets skilda verksamheter ryms inom vår strävan att tjäna Mästaren, när vi lär att utföra dem alla i Hans namn och tjänst.

Arbetet för Mästaren är icke något alldeles särskilt och avskilt från våra medmänniskor. Att bilda en familj och uppfostra barn till goda människor, som hjälper Honom i Hans arbete; att förtjäna pengar att använda i Hans tjänst; att nå en maktställning, från vilken man kan hjälpa Honom; allt detta kan ingå däri. Likväl måste lärjungen, när han gör detta, ständigt vara på sin vakt mot självbedrägeri, måste se till så att han icke med Mästarens heliga namn bemantlar vad som egentligen är ett själviskt begär efter makt eller pengar. Mästarens lärjunge måste se sig omkring och i det han betraktar tingen avgöra vad som står i hans förmåga. Han får icke se med ogillande på den oansenligaste uppgift med tanken: ”Jag håller mig för god för detta.” I arbetet för Mästaren är ingen del viktigare än den andra, ehuru vissa delar är svårare än andra och därför kräver särskild utbildning eller ovanliga förmågor.

Samtidigt göres vissa organiserade ansträngningar, som tilldrar sig Mästarnas särskilda intresse. Främst bland dessa är Teosofiska samfundet, som grundades på Deras befallning och för Deras syften. Det man kan göra för sin teosofiska loge är uppenbart det bästa man kan göra. Det kan i många fall lätt hända att någon ej har tillfälle att göra detta. Han måste då söka sig något annat sätt att tjäna. Mästarna är mycket intresserade även av samfrimureriet och Liberala katolska kyrkan. Jag skall senare säga något om det stora arbete dessa utför på det ockulta området. Det finns också Österns stjärna, en orden, som förbereder för Världslärarens ankomst, och det finns till unga människors fromma en mängd organisationer, bland vilka Runda bordets orden innehar en ledande roll. Lägg därtill den aktivitet som bedrivs på pedagogikens område med nya metoder, och arbete i samband med sådana organisationer som scouterna. Scoutrörelsen är värd allt stöd den kan få, ty den skolning den ger i ära, hjälpsamhet och allmän arbetsduglighet är exakt vad som behöver utvecklas hos normala gossar och flickor till att göra dem skickade för senare tjänst åt Mästarna. Denna skolning är av långt större värde, både fysiskt och andligt, än den utbildning som ges i den vanliga skolan. För oss som förstår saknar det icke betydelse att vår president innehar ställningen av scoutrörelsens chefkommisionär honoris causa i Indien och utträttat mycket för att främja organisationens utbredning.

Mycket kan göras även utanför någon organisation. Skönhetens inverkan på människolivet är i omätlig grad upplyftande, ty skönheten är Guds uppenbarelse i naturen, varför till exempel de trädgårdar, som anlagts vid vägkanterna av dem som strävar på detta område, är värda vår uppskattning för sin prydlighet och skönhet. Många är i detta avseende slarviga – de är osnygga, de skräpar ner, men allt detta röjer en karaktär, som är Mästarens anda mycket fjärran.

Om vi arbetar i samma riktning som Han arbetar, blir vårt förhållande till Honom allt mer i samklang med Honom och våra tankar allt mer lika Hans. Detta för oss allt närmare Honom både i tanke och handling, och på sådant sätt skall vi snart tilldraga oss Hans uppmärksamhet, ty Han iakttar ständigt världen för att finna sådana, som kan vara Honom till gagn i Hans arbete. Då Hans blick faller på oss, kommer det icke att dröja länge, förrän Han drar oss närmare till sig för att kunna iakttaga oss bättre. Detta sker vanligen genom att Han för oss i beröring med någon, som redan är Hans lärjunge. Det är således alldeles onödigt att göra någon direkt ansträngning att tilldraga sig Hans uppmärksamhet.

Att upprätta förbindelsen

Madame Blavatsky sade oss att envar, som ansluter sig till det yttre Teosofiska samfundet, blir föremål för Mästarens uppmärksamhet, och vidare att de Stora i många fall leder människor att ansluta sig till Samfundet på grund av deras föregående liv. Det ser alltså ut som om De skulle veta åtskilligt om oss, innan vi vet något om Dem. Adepten glömmer aldrig något. Han synes alltid äga full kunskap om allt som hänt Honom, och därav följer att, hur flyktigt Han än må ha sett på en människa, han aldrig förbiser henne därefter. När någon sluter sig till den Inre Skolan, upprättas en bestämd förbindelse, visserligen till en början icke direkt med en Adept,

men med Skolans yttre överhuvud och genom henne med hennes Mästare, som är dess Inre Överhuvud.

Den förbindelse, som sålunda upprättats med det yttre överhuvudet, tilltar i styrka och omfång för varje nytt steg i Skolan. På de förberedande stadierna är förbindelsen blott svag; sedan löftet till Skolan avlagts, bli konturerna fastare, och de som avlägger löftena för de högre graderna, kommer ännu litet närmare. Detta visar sig huvudsakligen därigenom att förbindelselinjen tilltar i omfång, ty varje medlem av Skolan står mentalt i förbindelse med det yttre överhuvudet, alldenstund han ständigt tänker på henne under meditationen. Härigenom hålls länken lysande och stark.

Hon har å sin sida blivit ett med sin Mästare. Därför är en förbindelse med henne i denna betydelse detsamma som en förbindelse med Honom. Alla medlemmar av den Inre Skolan befinner sig således i kontakt med hennes Mästare, Mästaren Morya, fastän de ofta arbetar på andra områden än Han och blir lärjungar till andra Mästare, när de antas på prov. Under sådana omständigheter får de emellertid mottaga sin egen Mästares inflytande genom dessa kanaler, ty även om Adepterna lever långt från varandra i fysiskt hänseende, står De i så nära beröring sinsemellan att den som står i förbindelse med en av Dem, i själva verket står i förbindelse med Dem alla. Detta kan förefalla en onödig omväg, men så är fallet i mycket lägre grad än vi tror här nere, tack vare att de Stora är så intimt förenade på högre plan.

Redan på första stadiet av denna indirekta förbindelse genom det yttre överhuvudet kan Mästaren i viss utsträckning arbeta genom vilken som helst av dessa människor, om Han så önskar. Han är i allmänhet icke benägen att sända sin kraft genom en kanal, som icke blivit särskilt förberedd, varför detta sällan förekommer. Men Han har ett slags medvetande om dem som går i Hans Skola, vilket stundom tar sig uttryck i att Han sänder dem en hjälpande tanke, när de utför något arbete för Hans räkning. Jag vet ett fall, då Han begagnade en Skolans medlem, som höll ett föredrag, till att för människorna framlägga någon ny synpunkt. Naturligtvis gör Han detta mycket oftare med sina lärjungar, men det har helt visst gjorts även med andra.

Ingen blir förbisedd

När en studerande förstår allt detta, frågar han icke längre: ”Vad kan jag göra för att tilldraga mig Mästarens uppmärksamhet?” Han vet att det är alldeles onödigt att försöka göra det, och att man ej behöver hysa den ringaste fruktan för att någon skall bli förbisedd.

Från första tiden av min egen förbindelse med de Stora minns jag mycket väl en tilldragelse, som närmare belyser detta förhållande. Jag kände på det fysiska planet en man med stor lärdom och den mest helgonlika karaktär, en man som trodde fullt och fast på Mästarnas tillvaro och uteslutande ägnade sitt liv åt att bereda sig för Deras tjänst. Han tycktes mig i alla avseenden så lämplig för lärjungaskap, på många sätt så uppenbart mycket bättre än jag själv, att jag rakt inte kunde fatta hur det kom sig att han icke redan var uppmärksam. Nybörjare i arbetet och okunnig, som jag var, tillät jag mig en dag, då ett gott tillfälle yppade sig, att nämna hans namn för Mästaren, i det jag antydde att han kanhända skulle visa sig vara ett gott redskap. Ett roat leende lyste upp Mästarens anlete, då Han sade:

”Åh, du behöver icke frukta att din vän är förbisedd, men i detta fall återstår ännu en viss karma, som måste avverkas, och detta gör det omöjligt att för ögonblicket antaga ditt förslag. Din vän kommer snart att lämna det fysiska planet men återvänder snart dit igen. Då blir försoningen fullständig och har det som du önskar för hans räkning blivit möjligt.”

Och med den milda godhet, som är så framträdande hos Honom, förenade Han mitt medvetande med sitt eget på ett ännu intimare sätt och höjde det till ett plan, som låg utom räckhåll för min dåvarande förmåga. Från denna höjd visade Han mig hur världen ter sig för de Storas blickar. Hela jorden låg framför oss med alla sina miljoner själar, de flesta utvecklade och därför otydliga, men överallt, där det i denna väldiga massa fanns någon, som i minsta mån nalkades det stadium, där han kunde vara till verkligt gagn, lyste han fram bland de andra som

skenet av en fyrbåk i nattens mörker.

”Nu ser du”, sade Mästaren, ”hur absolut omöjligt det är att någon blir förbisedd, som befinner sig inom rimligt avstånd från möjligheten att bli antagen på prov.”

Vi kan för vår del icke göra annat än oavbrutet sträva att förbättra vår karaktär och på alla möjliga sätt, genom studiet av teosofiska arbeten, genom självutveckling och genom osjälvisk uppoffring för andras intressen, göra oss förtjänta av den ära vi åstundar, i säker förvissning om att erkännandet icke kommer att dröja, så snart vi är färdiga. Men innan det lönar sig att använda oss, det vill säga innan den kraft, som nedläggs på oss, ger minst lika stora resultat genom våra handlingar, som den skulle göra, om den förbrukades på annat sätt, vore det pliktförsummelse av Mästaren att draga oss i närmare gemenskap med sig.

Vi kan vara alldeles förvissade om att det i verkligheten icke finns några undantag från denna regel, även om vi ibland kan tycka att vi sett ett exempel på detta. En människa kan sättas på prov av en Adept, medan hon ännu har somliga uppenbara fel, men vi kan vara förvissade om att det i så fall på djupet finns goda egenskaper, som mer än uppväger de ytliga felen. Endast Mästaren kan avgöra i hur stor utsträckning våra fel begränsar vår användbarhet för Honom. Vi kan inte bedöma i vilken omfattning våra fel och brister skulle kunna inverka på Hans arbete. Men Han kan, i det Han betraktar problemet ovanifrån, se alldeles klart alla faktorerna i målet, varför hans avgörande alltid är rättvist och har träffats för allas bästa. Sentimentala överväganden har ingen plats i esoteriken, vilken alltid definierats såsom det sunda förnuftets höjdpunkt och alltid verkar för det största goda för det största antalet. I denna får vi vetskap om många nya fakta och krafter, och vi omgestaltar vårt liv i enlighet med denna tillkommande kunskap.

När allt kommer omkring skiljer sig detta icke på något sätt från vår praktik (eller det som borde vara vår praktik) på det fysiska planet. Nya vetenskapliga upptäckter göres slag i slag, och vi tillämpar dem och anpassar vårt liv efter dem. Varför skulle vi ej göra detsamma med de upptäckter som göres på högre plan och är förbundna med det inre livet? Att förstå naturlagarna och leva i samklang med dem är vägen till trevnad, hälsa och framåtskridande både i det andliga och det fysiska.

En annan faktor, som ibland måste beaktas, är hur karmas lag gör sig gällande. Alldeles som vi andra har de Stora Visdomens Mästare en lång följd av liv bakom sig, och i likhet med andra har De under dessa liv knutit vissa karmiska band, varför det stundom inträffar att en särskild individ har en fordran hos Dem för någon tjänst, som han gjort Dem för längesedan. I de serier av förflutna liv vi undersökt har vi stundom påträffat exempel på en sådan karmisk förbindelse.

Lärarens ansvar

Det är tydligen nödvändigt för en Mästare att vara noggrann vid urvalet av kandidater till lärjungaskapet, icke endast emedan hans eget arbete skulle kunna menligt påverkas av en ovärdig lärjunge utan även emedan Läraren har ett visst bestämt ansvar för de misstag chelan begår. Här om skriver madame Blavatsky följande:

Det finns ett viktigt faktum, om vilket den studerande bör äga kännedom, nämligen det oerhörda, nästan obegränsade ansvar Läraren påtager sig för lärjungens skull. Alltifrån Österlandets guruer, som undervisar öppet eller hemligt, ända till Västerlandets fåtaliga kabbalister, som företar sig att undervisa sina lärjungar i den heliga vetenskapens första grunder – varvid dessa västerländska hierofanter ofta själva svävar i okunnighet om den fara de ådrager sig – dessa lärare är alla och envar underkastade samma okränkbara lag. Från den stund de begynner att verkligen undervisa, från det ögonblick de skänker sina lärjungar *något slags* förmåga – antingen denna är psykisk, mental eller fysisk – påtager de sig denne lärjunges alla synder i samband med de ockulta vetenskaperna, antingen de är verksynder eller underlåtenhetssynder, intill det ögonblick, vari lärjungen genom initiation blir en mästare och därmed i sin tur ansvarig. ... Således är det klart varför Lärarna är så förtegnade och varför chelaerna är ålagda att tjäna sju år på prov för att bevisa sin duglighet och utveckla de egenskaper som både Mästarens och lärjungens säkerhet fordrar. (*Practical Occultism*, s. 4f.)

När den Andlige Gurun tagit den studerande om hand, leder han denne in i en värld, som tillförne

varit honom alldeles okänd, och meddelar honom en första undervisning om denna. ... Även i det vanliga dagliga livet hålles föräldrar, sköterskor, lärare och handledare i allmänhet ansvariga för barnets vanor och framtida etiska uppförande. ... Sålänge lärjungen är alltför okunnig för att vara viss om sin syn och sina urskillningsgåvor, är det icke naturligt att handledaren är ansvarig för de synder den begår som han lett in på dessa farliga områden? (*Lucifer*, vol. ii, s. 257.)

Som vi i de följande kapitlen skall se, har en människa, sedan hon kommit i nära förbindelse med en Mästare, mycket större förmåga än hon förut hade. Den som blivit en Mästares lärjunge, kan således göra mycket gott men också mycket ont, om han råkat låta sin kraft gå i en orätt bana. Mycket ofta inser den unge lärjungen icke den kraft som ligger i hans egen tanke. Det kan hända att mannen på gatan tänker något dåraktigt eller osant utan att vålla någon allvarlig verkan, eftersom han inte vet hur han skall göra för att tänka med kraft. Han kanske tänker ont om någon utan att särdeles starkt inverka på denna människa. Men om en lärjunge, som har Mästarens kraft inom sig och genom långvarig praktik och meditation tränat sig i att bruka den, missförstår en annan och tänker ont om honom, inverkar hans starka tankeström menligt på honom och kan rent av allvarligt drabba hela hans framtida liv.

Om den så drabbade faktiskt ägde den oönskade egenskap lärjungen tillagt honom, torde lärjungens mäktiga tankeform förstärka denna. Om någon dylik egenskap ej finnes, torde samma tankeform frammana tanken på den och lätt väcka den till liv, om den låge latent – kunde rent av så dess frön, om det ännu så länge ej finnes några tecken på den. Ibland befinner sig en människas medvetande i ett tillstånd av jämvikt mellan ett gott och ett ont handlingssätt. När så är fallet, kan inverkan av en utifrån kommande livlig tankeform räcka för att rubba vågskålar och förmå den svagare brodern att slå in på en handlingarnas väg, som kan sträcka sig flera inkarnationer. Hur noggrann måste lärjungen då icke vara med den förstärkta tankekraft, hans förbindelse med sin Mästare skänkt honom, så att han alltid brukar den för att stärka och aldrig försvaga dem mot vilka de riktas.

Allt beror av den form, vari tanken gjutits. Vi utgår givetvis från antagandet att lärjungens avsikt alltid är av det ädlaste slag men att utförandet möjligen är bristfälligt. Antag till exempel att en svagare broder är hemfallen åt dryckenskapens last. Om lärjungens tanke händelsevis riktas på denne man, kan hans funderingar naturligtvis gå i endera av flera olika banor. Låt oss hoppas att det inte var fara värt för att han skulle ha föraktat denne man för hans svaghet eller tillåtit sig att hysa känslor av motvilja eller avsmak. Men det är alldeles möjligt att han tänkte: ”Vilket förskräckligt brott hans drickande är, det drabbar ju så hemskt hans hustru och barn! Hur kan han vara så hänsynslös, så självisk, så grym?” Vartenda ord av detta är sant, förnuftigt tänkt, fullt berättigat med hänsyn till omständigheterna och på intet sätt ovänligt, men likväl *icke till hjälp för honom som så drabbats av hans tanke*. Hur riktig och oangriplig hans känsla än är, består den ledande tanken i att klandra syndaren, och tankeformen verkar då så att den slår honom ännu djupare ner i eländet. Varför då icke välja det långt starkare alternativet, den bestämda mentala aktivitetens: ”Jag åkallar Guden inom denne man. Jag vädjar till det högre jaget att göra sig gällande, att övervinna det lägre jagets svaghet, att säga ’jag kan och jag vill’”? Om han så gör, är den förhärskande tanken icke att klandra utan att hjälpa honom att resa sig ur hopplöshetens dy och taga sig upp på mankraftens och frihetens fasta mark.

Oriktiga föreställningar

En annan för lärjungaskapet högst väsentlig egenskap är tankens öppenhet för nya intryck och frihet från varje slags fördomsfullhet. Madame Blavatsky omtalade en gång för oss att hennes Mästare en gång anmärkt att oriktiga trosföreställningar, som ibland förekommer, är ett allvarligt hinder. Till belysning av detta sade Han att det i Indien fanns ett hundra tusen sannyasier, som levde det renaste liv och var alldeles färdiga för lärjungaskapet, om det icke vore för att deras djupt rotade föreställningar om vissa ting gjorde det omöjligt även för Mästarna att tränga igenom deras auror. Dyliga tankar, sade Han, omgav dem med oönskliga elementaler,

högst obehagliga inflytanden, som återverkade på dem och förstärkte deras missuppfattningar, så att de var praktiskt taget oemottagliga för bättre föreställningar och måste förbli sådana, tills de utvecklade förnuft och intuition nog för att kunna skaka sig fria från dylik vantrö.

Man har sagt att en hederlig människa är Guds ädlaste verk. Överste Ingersoll parodierade en gång denna sentens genom att vända på den och säga att en hederlig Gud var människans ädlaste verk, varmed han menade att varje människa gör sig sin egen gudsföreställning genom att personifiera de egenskaper hos henne själv hon anser berömligast och sedan höja dem till *nte* potensen. Om en människa har en ädel gudsuppfattning, visar det alltså att det finns mycken ädelhet i hennes egen natur, även om hon kanske ej alltid förmår motsvara detta sitt ideal.

Men en oriktig gudsföreställning är ett av de allvarligaste hinder en människa kan vara be-
kajad med. Den gammaltestamentliga föreställningen om den blodtörstige, svartsjuke ("nit-
älskande"), elake och grymme Jehova har burit skulden för en sådan myckenhet skada i världen
att den svårligen kan mätas. Varje föreställning om Gud, som inger fruktan för Honom, är full-
ständigt fördärvlig och utesluter varje hopp om verkligt framåtskridande. Den låser in män-
niskan i den mörkaste fängelsehåla i stället för att leda henne framåt och uppåt i solljusets
härlighet. Den omger henne med en härskara av det slags elementaler som frossar i fruktan,
gläds åt denna och förstärker den med alla medel de har i sin makt. När en människa befinner
sig i ett dylikt skadligt tillstånd, är det så gott som omöjligt att hjälpa henne. Att bibringa en
människa (och i synnerhet ett barn) en dylik hädisk lära är ett av de värsta brott man kan begå.
Lärjungen måste vara fullständigt fri från alla dylika begränsande vidskepligheter.

Meditationens verkan

Minns även att envar, som mediterar på Mästaren, sätter sig i direkt förbindelse med Honom, vilket visar sig för klärvoajant syn såsom ett slags lysande linje. Mästaren förnimmer alltid i sin undermedvetenhet en dylik linje och utsänder till svar en jämn ström av magnetism, som verkar långt efter att meditationen avslutats. Regelbundet övande av sådan meditation och koncentra-
tion är således aspiranten till största hjälp, och regelbundenhet är en av de viktigaste förut-
sättningarna för åstadkommandet av resultat. Meditationen bör företagas dagligen vid samma
tid, och vi bör träget fortsätta därmed, även om ingen uppenbar verkan inställer sig. När intet
resultat visar sig, måste vi noga akta oss för nedslagenhet, då ju denna gör det svårare för Mästa-
rens inflytande att inverka på oss och den också visar att vi tänker mer på oss själva än på
Honom.

I början av meditationens utövande är det önskvärt att noga iakttaga dess fysiska effekter. Metoder, som föreskrivs av dem som förstår sig på saken, bör aldrig vålla huvudvärk eller annan smärta. Likväl förekommer dylikt i särskilda fall. Visserligen anstränger meditationen tanken och uppmärksamheten något utöver det för individen vanliga, men denna ansträngning bör göras så försiktigt, så fritt från varje överdrift att den ej vållar några kroppsliga obehag. Ibland händer det att någon ägnar sig åt meditation alltför ihärdigt och alltför länge åt gången eller när organismen icke är fullständigt frisk, och följden blir då ett visst mått av lidande. Det är olyckligtvis lätt att driva den organiska hjärnan litet för långt, och när detta göres, är det ofta svårt att återvinna jämvikten. Det har ibland hänt att meditatören på några dagar framkallat ett besvärande tillstånd, som det kunnat taga år att rätta till. Av detta lär vi att envar, som börjar känna av någon obehaglig verkan, bör genast sluta öva meditation för en viss tid och ägna sig åt sin organiska hälsa och om möjligt rådfråga någon, som vet mer om saken än han själv.

Vanliga hinder

Det händer ofta att människor uppsöker vår president eller mig själv eller skriver till oss och säger: "Varför använder Mästaren icke *mig*? Jag är så uppriktigt och hängiven Honom. Jag längtar så efter att användas. Jag vill att Han antar mig och undervisar mig. Varför gör Han det icke?"

Det kan finnas många grunder till att Han icke gör det. Ibland har den frågande något

framträdande fel, som i och för sig är en alldeles tillräcklig grund. Jag måste till min ledsnad säga att det icke sällan är högmod. En människa kan ha en så hög tanke om sig själv att hon icke är mottaglig för undervisning, fastän hon tror att hon är det. I våra dagar händer det ofta att felet är retlighet. En god och värdig människa kan ha sina nerver alldeles i olag, så att det vore omöjligt att föra henne i nära och ständig beröring med Mästaren. Ibland är hindret nyfikenhet. Somliga blir förvånade, när de hör att detta är ett allvarligt fel, men så förhåller det sig – nyfikenhet på andras angelägenheter och särskilt deras ockulta ställning eller utveckling. Det är fullkomligt uteslutet att en Mästare skulle draga till sig en människa med detta fel.

Ett annat vanligt hinder är att man har lätt för att känna sig kränkt. Mången god och uppriktig aspirant blir så lätt stött att han praktiskt taget icke är till någon nytta i arbetet, emedan han icke kan komma överens med andra människor. Han får vänta, tills han lärt att anpassa sig och att samarbeta med vem det vara må.

Många som framkastar denna fråga, har detta slags fel, och de tycker icke om att man påpekar det för dem. De tror i allmänhet icke att de ha felet ifråga och inbillar sig att vi misstagit oss, men i sällsynta fall är de villiga att draga nytta av vinken. Jag minns mycket väl en dam, som kom till mig i en amerikansk stad och ställde frågan: ”Vad är det för fel med mig? Varför får jag icke nalkas Mästaren?” ”Vill ni verkligen veta det?” frågade jag. Ja, det ville hon visst. Hon besvor mig att betrakta henne ockult eller klärvoajant eller hur jag behagade, att granska alla hennes höljen och förflutna liv och därav döma. Jag tog henne på orden och sade: ”Välän, om ni verkligen vill veta det, så är det för mycket av ego i er kosmos. Ni tänker för mycket på er själv och icke tillräckligt på arbetet.”

Naturligtvis blev hon förfärligt stött, hon rusade ut ur rummet och sade att hon icke hyste någon hög tanke om min klärvoajans. Men denna dam hade modet att komma tillbaka två år senare och säga: ”Vad ni sade var fullkomligt sant, jag tänker avhjälpa felet och träget arbeta för detta mål.” Denna historia har upprepats många gånger, men detta är enda gången vederbörande kommit tillbaka och erkänt felet. Det är ostridigt att den lärjunge, som är villig att se sig själv såsom andra ser honom, kan lära mycket som hjälper honom framåt. Jag minns att en av Mästarna en gång anmärkte att chelans första plikt är att utan vrede lyssna på allt som gurun kan säga. Han bör vara ivrig att ändra sig, göra sig av med sina fel. Madame Blavatsky sade: ”Chelaskapet har av en Mästare definierats såsom ett psykiskt lösningsmedel, som fräter bort all slag och lämnar endast det rena guldets kvar.” (*Five Years of Theosophy*, andra upplagan, s. 36.)

Självupptagenhet är en annan form av stolthet, och den är nu för tiden mycket vanlig. Den personlighet, som vi byggt under tusentals år, har vuxit sig stark och i många fall blivit självbejakande, och det hör till de svåraste uppgifterna att omkasta dess hållning och tvinga den att tillägna sig vanan att betrakta saker och ting från andras ståndpunkt. Man måste verkligen lämna medelpunkten i sin egen cirkel, såsom jag förklarat i *Det inre livet*, om man önskar komma till Mästaren.

Det händer emellertid stundom att de som ställer frågan icke har något särskilt framträdande fel, och när man granskar dem, kan man endast säga: ”Jag ser icke någon bestämd grund eller något bestämt fel, som håller er tillbaka, men ni måste växa till er en smula överlag.” Det är obehagligt att behöva säga någon detta, men det är ett faktum. De är ännu icke tillräckligt fullvuxna och måste växa till sig, innan de blir värdiga.

En brist, som ofta hindrar människor från att komma i beröring med Mästaren, är bristen på tillit och vilja. Såvida en människa icke på allvar försöker i den fulla förtröstan på att hon kan och med beslutsamheten att hon skall en dag lyckas och att denna dag skall randas så snart som möjligt, är det ganska visst att hon ej når framgång. Visserligen vet vi att det hos somliga av oss råder brister, men jag anser ändock att det hos åtminstone några av oss endast är bristen på den oryggliga beslutsamheten, som håller oss tillbaka.

Det fordras kraft och mogenhet till att intaga samma hållning gentemot arbetet, som Mästaren

har, emedan vi förutom våra egna brister har hela trycket av världens tankar emot oss. Madame Blavatsky gav oss i begynnelsen den fullaste varning om båda dessa svårigheter. Hon skriver:

Så snart någon avger löftet såsom lärjunge på prov, följer vissa ockulta effekter. Den första är att allt som ligger latent i människans natur skarpt framträder – hennes fel, ovanor, egenskaper eller undertryckta begär, vare sig de är goda, dåliga eller likgiltiga. Om en människa till exempel är fåfång, liderlig eller äregirig ... är det visst att dessa laster tränger fram, även om hon dittills med framgång dolt eller undertryckt dem. De träder obetvingligt i förgrunden, och hon får kämpa hundra gånger hårdare än förut, innan hon dödat alla dylika tendenser hos sig själv.

Om hon däremot är god, givmild, kysk och avhållsam eller har någon dygd latent och dold inom sig, skall denna tränga fram lika obetvingligt som de övriga. ... Detta är en oföränderlig lag på det ockultas område.

Drar sig läsaren till minnes det gamla ordspråket ”väck ej den björn som sover”? Den har en ockult innebörd. Ingen människa känner sin sedliga styrka, förrän den prövats. Tusenden vandrar genom livet väl ansedda, emedan de aldrig satts på prov. ... Den som företar sig att pröva chelaskapet, väcker genom själva denna handling ... varje slumrande lidelse hos sin djuriska natur. ... Chelan kallas att möta icke blott alla de latent onda böjelser hans natur hyser utan därtill även styrkan av de fördärvliga krafter som finns samlade i det samhälle och den nation han tillhör. ... Om han nöjer sig med att följa med dem i sin omgivning och vara nästan dem lik – kanske något bättre eller något sämre än genomsnittet – kommer nog ingen att fästa sig vid honom. Men låt det bli känt att han kunnat genomskåda umgängeslivets ihåliga parodi, dess hyckleri, själviskhet, sinnlighet, lystnad och andra dåliga egenskaper och beslutat att resa sig till en högre nivå, blir han genast hatad och skall varje dålig, fördomsfull eller illvillig natur skicka honom en ström av motsatt viljekraft. (*Five Years of Theosophy*, andra upplagan, s. 35.)

De som driver med evolutionsströmmen och följaktligen når detta stadium i en mycket avlägsen framtid, kommer då att finna det mycket lättare, ty allmänna opinionen kommer då att vara i samklang med dessa ideal. Nu har vi emellertid att strida mot vad den kristne skulle kalla frestelse, den yttre opinionens ständiga tryck, ty personliga tankar tänks av miljoner människor omkring oss. Att hålla stånd emot dessa kräver en verklig ansträngning, riktigt mod och sann uthållighet. Vi måste envist hålla fast vid vår uppgift, och även om vi misslyckas gång på gång, får vi icke förlora modet utan måste resa oss igen och fortsätta.

En aspirants astralkropp och mentalkropp bör ständigt förete fyra eller fem stora och strålande känslor – kärlek, hängivenhet och medkänsla, dessutom intellektuell strävan. Men i stället för några få starka känslor, som vibrerar strålande och klart med vackra färger, ser man vanligen astralkroppen fläckad av röda, bruna, grå och svarta virvlar, ofta hundra eller fler. De påminner något om en massa vårtor på en organism, vilka nedsätter hudens känslighet. Lärjungen måste se till att dessa avlägsnas och att den vanliga härvan av småaktiga känslor kardash bort helt och hållet.

Hängivelsen måste vara fullständig

På denna Väg existerar inga halvmesyurer. Många människor befinner sig i samma situation som de mycket nedsvärtade Ananias och Safira. Man torde påminna sig hur de (ingalunda på något onaturligt eller klandervärt sätt) önskade behålla något att falla tillbaka på, eftersom de icke var alldeles vissa om att den nya kristna rörelsen skulle få framgång. De var mycket entusiastiska och önskade giva efter bästa förmåga, men de kände att det skulle vara klokt att lägga undan en smula, för den händelse rörelsen misslyckades. Häri låg ingenting klandervärt, men de handlade ytterst olämpligt, då de, fastän de behöll något för egen del, icke erkände detta utan låtsades att de hade givit allt. Det finns nu för tiden många som följer deras exempel. Jag hoppas historien icke är sann, emedan aposteln var väl sträng emot dem.

Vi ger icke allt utan behåller en liten del av oss själva – jag menar icke av våra pengar, utan av personliga känslor i djupet av vårt inre, vilka håller oss tillbaka från Mästarens fötter. Detta duger icke i ockultismen. Vi måste följa Mästaren utan förbehåll, utan att säga oss själva: ”Jag vill följa Mästaren, så länge Han icke fordrar att jag skall arbeta tillsammans med den eller den

människan; jag vill följa Mästaren, så länge allt vad jag gör blir erkänt och omtalat i tidningarna”. Vi får icke uppställa några villkor. Jag menar icke att vi skall uppge våra vanliga plikter på det fysiska planet, utan helt enkelt att hela vårt jag bör stå till Mästarens förfogande. Vi måste vara redo att avstå från allting, att gå vart som helst – icke för att sättas på prov, utan emedan kärleken till arbetet är det största i vårt liv.

Ibland frågar människor: ”Om jag gör allt detta, hur länge dröjer det sedan, innan Mästaren antar mig på prov?” Något dröjsmål blir det ej, men ordet ”om” i denna fråga äger mycken tynd. Det är icke så lätt att göra det fullkomligt rätt, och om detta fordrades, skulle det utan tvivel dröja länge, innan vi kunde hoppas på lärjungaskap. Men en av Mästarna har sagt: ”Den som gör sitt bästa, gör tillräckligt för oss.” Om man ej har sin glädje i tjänandet för dess egen skull, utan endast väntar sig belöning i form av ockult erkännande, så har man egentligen icke den rätta andan. Om man har den rätta inställningen, fortsätter man oförtröttligt med det goda arbetet och överlämnar åt Mästaren att tillkänna sitt välbehag, när och hur Han så finner för gott.

Våra hinduiska bröder äger härvidlag en mycket sund tradition. De torde säga: ”Tjugo eller trettio års tjänande är som ett intet. Det finns i Indien många som tjänat hela sitt liv och aldrig erhållit något erkännande i det yttre, ehuru de i sitt inre väglets av en Mästare.” Jag fick erfara detta för några få år sedan. Jag behövde göra vissa förfrågningar om dessa ting med avseende på några av våra indiska bröder, och det svar jag fick av Mästaren blev: ”I fyrtio års tid har jag haft dessa män under observation. Låt dem nöja sig därmed.” Och de var mer än nöjda. Jag kan nämna att de sedan dess erhållit ytterligare erkännande och blivit invigda. Vår indiske broder vet inom sig att Mästaren är medveten om hans tjänande, men lärjungen bryr sig icke om huruvida Han väljer att visa det i det yttre eller icke. Han skulle naturligtvis bli övermåttan lycklig, om Mästaren lade märke till honom, men om detta icke sker, fortsätter han likafullt.

Not

Läsaren gör klokt i att vid sidan om dessa texter ur C.W. Leadbeaters *Mästarna och vägen* läsa även vad Laurency skrivit om dels lärjungaskapet, dels de teosofiska rörelserna. Somliga av Leadbeaters uppgifter om dessa ting bör nämligen tillrättläggas i enlighet med vad planet-hierarkin senare låtit meddela, framför allt genom Alice A. Baileys försorg.

MINA BRÖDER:

Jag skulle vilja börja denna undervisning med det enkla uttalandet rörande den uppgift Mästarnas alla lärjungar är i färd med att åtaga sig och även ni borde medvetet överväga. Det är uppgiften att möta Tröskelns Väktare i ert eget liv och även i grupplivet, och sedan – från detta styrkans utgångsläge – trotsa denne Väktare å mänsklighetens vägnar och sålunda hjälpa mänskligheten med att besegra detta urgamla onda. Att göra detta förutsätter kris i ert liv och i mänsklighetens liv. Att klara av kriser är utmärkande för lärjungen, och varje kris, som övervinns och klaras av rätt skänker (när svårigheten esoteriskt sett väl ligger ”under fötterna”) den plats, varifrån en vidgad syn kan vinnas, ny kunskap kan strömma in och det förvandlande ljuset kan skina från Närvarons Ängel och så ge resultat.

Envar av er har genomgått en cykel av verkliga svårigheter och påfrestningar. Så är det för alla lärjungar. De senaste arton månaderna har varit månader av utfällning, som alstrat en kemikaliseringsprocess av inre omvälvning, som nog även påverkat det yttre beteendet och så vållat den inre Iakttagaren bekymmer. Detta är emellertid blott personlighetens reaktion på onödig press och påfrestning, på förhållandena i världen och den klarare visionen. Visionen uppenbarar både ljuset och mörkret, något man ofta glömmer. Det är lyckligt för lärjungarna, om de huvudsakliga resultaten visar sig i organismen. Organismens reaktioner är de minst viktiga och vållar andra minst skada. När de visar sig i ett emotionalt eller mentalt besvär, har de benägenhet att bli ett problem för andra lärjungar, öka deras belastning och nödgå dem att anstränga sig att hjälpa brodern igenom denna svårighet med minsta möjliga skada för gruppen.

I detta grupparbete behöver ni minnas att det i allt större utsträckning icke blir något *individuellt* liv. Detta är som det skall vara. Allt mer bör lärjungarna vara medvetna om varandra och med lätthet göra sig samstämda med varandra. Allt mer bör den upplysta lojalitetens band styra. Allt mer blir ni delaktiga i varandras inställningar och förutsättningar och inhämtar därmed förståelsens grundläggande lärdom. Förståelsen är hemligheten bakom all förmåga att uppnå identifikation med någon form av gudomligt uttryck. Förståelsen är en av de faktorer som framkallar uppenbarelse, och detta är en av esoterikens paradoxer. I det mänskliga tänkandets värld följer förståelsen den föreskrivna rutinen. I andens värld är förståelsen en nödvändig och mottagliggörande *orsak till uppenbarelsen*. Jag skulle vilja bedja er att begrunda detta, att bereda er för uppenbarelsen, genom en djup förståelse av initiatorn i er själva. Envar av er har att framkalla sina egna individuella kriser; det finns ingen annan, som är ansvarig för detta. Envar av er medverkar i att framkalla den aktivitet, för vilken gruppen svarar och för vilken ni förts samman. Envar av er inför sig själv i Närvaron, genom Ängelns förmedling, och i Tröskelns Väktares skugga. Genom denna process erhålls full medvetenhet.

Det arbete, denna grupp och andra grupper med liknande motiv har att utföra, är att fullgöra dessa åtaganden tillsammans: Tillsammans möta Väktaren och triumfera, tillsammans nå förståelse, tillsammans stå inför Närvaron, ty Ängelns ljus uppenbarar ”det som intet öga någonsin sett”, tillsammans vandra Uppenbarelsens väg, tillsammans tjäna och tillsammans hjälpa den stapplande mänskligheten, världsaspiranten, framåt, tillsammans stå med ryggen mot ljuset, emedan ni förstår den gamla aforism som lyder:

”Den som står inför ljuset och inom dess strålgång, är bländad för de frågor som angår människornas värld. Han vandrar vidare på den belysta vägen till Upptagandets stora Centrum. Men den som känner den inre driften att vandra denna väg, likväl älskar sin broder på den förmörkade vägen, vänder om på ljusets höjd och slår in på den andra vägen.

Han riktar sig mot det mörka, och då förmedlar de sju punkterna av ljus inom honom det utåt strömmande ljuset, och se! de som vandrar den förmörkade vägen mottar detta ljus rakt i ansiktet. För dem är vägen icke så mörk. Bakom krigarna – emellan ljuset och mörkret – strålar Hierarkins ljus.”

Jag har tänkt på er alla med ömhet och kärlek. Kampen är så svår, och ofta känner ni er ensam. Det finns hos er alla en styrka, ty annars skulle jag icke ha valt er att tjäna era medmänniskor *med* mig. Det finns hos er alla en svaghet, som kan frammana era bröders styrka, och sålunda blir ni starka. Det finns hos er alla en kärlek, men den behöver komma till uttryck, och det är för detta gruppen finns till. Det finns hos er alla ett ljus, och det är med detta ljus ni tjänar. Liksom Hierarkin står som ett centrum av ljus och styrka för mänskligheten, så står era själar för er, och – såsom er Mästare – förenar jag mitt ljus med ert och ökar så ert tjänandes verkningskraft. Jag förenar min kärlek med den kärlek som strömmar fram från själen mot envar av er, och sålunda fördjupar jag kärleksförhållandet mellan er alla och envar av er. Det är icke ofta jag talar till er på detta sätt, men allt under det att jag frigjort er för ökat tjänande, har jag kommit er närmare, och min kärlek omger er. Lär, mina bröder, ordens innebörd, deras överförande kraft och deras andliga betydelse.

Jag kommer att taga mig tiden och spara den energi jag behöver för att träda i förbindelse med gruppen under de kommande fullmånetiderna före fullmånen i maj. Jag ber er att, oavsett vid vilken tid fullmånen infaller i varje månad, bemöda er om att avsätta en halvtimme, så att ni kan försöka inträda i min medvetenhet. Jag inser att det kanske inte alltid är möjligt för er i ert upptagna västerländska liv att vara lediga den exakta stunden, men ni kan söka finna någon tid så nära fullmånetiden som rimligen är möjligt i era egna särskilda omständigheter. Detta, mina bröder, är avsett att vara en gruppens och icke en individens ansträngning, och det är *såsom en grupp* jag kommer att söka kontakta er. Därför är det nödvändigt för er att ha detta i åtanke, när ni förbereder er för denna stund. Ni måste först förbinda er med alla gruppens medlemmar, varvid ni utgjuter er i kärlek till envar av dem och till alla kollektivt och förenar er med dem såsom en del med helheten. Försök sedan i samfälld strävan följande förfarande:

1. Sedan ni förbundit er med alla era bröder i gruppen och höjt er medvetenhet så högt ni bara kan, bemödar ni er att om stadga er, hålla mentalmedvetenheten orubbligt ”i ljuset” och låta hjärnmedvetenheten och dess registrering sjunka under medvetenhetens tröskel.

2. Gör sedan en ny ansträngning. Inse att även jag på min sida står redo och över er utgjuter min kärlek och styrka och strävar att lyfta er upp i ett högre medvetenhetstillstånd.

3. Visualisera framför er (om jag får använda ett sådant oegentligt ord) en skiva eller ett klot, indigo till färgen. Föreställ er att jag, er tibetanske broder, står i denna skivas mitt. Mitt utseende och min personlighet betyder ej något.

4. Sedan ni så visualiserat mig stå väntande, försök att se ett band av gyllene ljus sträcka sig mellan er själva, gruppen, och mig och vet att detta är symbolen för den Väg vi alla vandrar. Se hur denna väg efter hand blir kortare och således för oss närmare tillsammans, sakta och stadigt, tills ni träder in i den blå skivans mittpunkt.

Alltmedan ni gör detta, håller ni tanken bestämd och uppmärksam och använder då samtidigt såväl föreställnings- som visualiseringsförmågan. Denna trefaldiga aktivitet kommer att pröva era krafter men blir en god övning i aktivt esoteriskt arbete. Betrakta alltid detta såsom en gruppens förenade ansträngning och minns att ni därmed hjälper varandra och kan underlätta det arbete som skall utföras vid Wesak-högtidens fullmåne. Jag skulle vilja tillägga att resultatet av detta arbete kommer att bli tydliga för er först vid fullmånetiden i maj och att ni även då endast kommer att börja fatta den sammansmältning och förening och det uppvaknande som era egna själar åstadkommer.

Jag skulle vilja bedja er att även noggrant notera vid varje fullmåne – från två dagar före till två dagar efter fullmånedagen – alla upplevelser och syner. Skicka sedan i juni in era vid fullmånen gjorda anteckningar tillsammans med ert övriga arbete till gruppmedlemmarnas hjälp och upplysning. Skicka in dem, mina bröder, även om det ej finns annat att meddela än att ni icke har registrerat något.

Det råder nog en viss oklarhet i ert tänkande rörande de processer jag skall följa i arbetet med denna grupp lärjungar och hur det experiment jag tidigare antydde skall utfalla – experimentet

i gruppinitiation. Jag skulle därför vilja göra hela planen klarare och på nytt ange enligt vilka linjer den givna skolningen skall meddelas. Detta skulle kunna kallas den exoteriska sidan av den esoteriska skolningen, ty under denna sker på de inre planen i de inre Ashramerna mycket som icke kan yppas och som avser både individernas och gruppens expansion. Jag skall i stora drag teckna de yttre processerna i den ordning som bestäms av deras *nuvarande* vikt, vilken i sin tur bestäms av gruppens tillstånd – för vilket ni alla och envar är ansvariga.

I. *Bestämd och planerad meditation.* Detta tema, om jag så får kalla det, i arbetet är trefalt:

a. Det inre och inbördes förhållandet mellan kroppens sju centra blir meditationens föremål, varvid arbetet grundas på den esoteriska maximen att ”energi följer tanken”. Vi har börjat med en formel, som avser förbindelsen mellan hjärtcentret, hjässcentret och solarplexuscentret.

b. Det därpå följande förbindandet av varje individs centra med de övriga gruppmedlemmarnas, varvid centren betraktas såsom utstrålande överförare av energi till de andra gruppmedlemmarnas centra. Detta kommer att medföra att det bildas sju stora energicentra, som skall utgöra gruppcentra, som näres och upplyses av den energi varje individ överför.

c. Den individuella själens (medvetet genomförda) förening med gruppens själ och till följd härav en medveten förbindelse med Hierarkin, som till sin natur är själarnas rike.

Den första meditationen påverkar de tre centren hos den enskilda lärjungen och följaktligen även hans astralkropp. De kan – när de förbundits med varandra, väckts och fungerar, och när de två punkterna i solarplexuscentret bragts i jämvikt och ”upplysts”, ett ord jag kommer att ofta bruka i samband med centren – framkalla gensvar från kausallotusens kärleksblad. Detta måste ske automatiskt och behöver inte betraktas såsom resultat av någon komplicerad teknik. Gör den erforderliga meditationen troget och rätt, och resultaten följer av sig själva.

II. Att för er utveckla och avslöja *förfarandena i det arbete som föregår initiation.* Till detta har jag tidigare hänvisat (i volym I, på sidan 99): ”Med tiden skall jag slå en bro mellan de gamla förfarandena och de nyare skolningssätten genom att använda en del av den gamla tekniken, som nu blir något föråldrad, och ge er antydningar om beskaffenheten av och metoderna för antagna lärjungars utbildning i och för initiation.”

Ni bör således notera att det är min avsikt att ge er dylika antydningar. Detta skall jag göra ur initiationens synvinkel betraktat och till förberedelse för andra eller tredje initiationen. Ha detta i åtanke. Hittills har jag icke undervisat er ur just denna synvinkel, men jag har undervisat er såsom antagna lärjungar under skolning för förberedelse – ett mycket tidigare stadium. Dessa antydningar skall jag förmedla till er i gamla symboliska formler, vilka av er fordrar mycken djup eftertanke och en ansträngning att frammana intuitionen och sålunda nå förståelse av de tre innebörder de har för er och för lärjungar liknande er. Det finns formligen sju innebörder, men jag råder er att begränsa er till att uppfatta de tre första. Det blir en innebörd för er personlighet. Den anger vissa insikter, som göres i hjärnan och det mentala och som är väsentliga för den rätta kraftöverföringen i fysiska världen – något av det första en invigd måste bemästra. Det blir en innebörd för själen. Den anger förhållandet till Hierarkin på samma sätt som innebörden för personligheten anger förhållandet till mänskligheten. Sedan blir det en ännu högre innebörd, som ni kommer att få ytterst svårt att uppfatta men som ni måste sträva att uppfatta, en strävan som nödvändiggör den medvetet förvärvade förmågan att använda antahkarana. Ni förstår därför varför studiet av antahkaranas vetenskap ingår i min undervisning för denna grupp. Ingen större initiation kan genomgå, förrän antahkarana kan i någon mån medvetet brukas.

Den antagne lärjungen får aldrig någon utförlig upplysning eller undervisning. Han får ingen förteckning över regler han måste låta sig ledas av i sitt dagliga liv och inga detaljerade instruktioner om vad han måste göra för att ”taga initiation”. Allt enligt hur han når framgång i att

vidga sin medvetenhet, får han – vid särskilda tidpunkter – vissa bestämda antydningar. Dessa antydningar har i det förflutna givits utan att lärjungen gjorts uppmärksam på att det rör sig om antydningar. Lärjungen antingen insåg dem vara antydningar och hade gagn därav eller insåg icke deras innebörd och fördröjde därmed sitt framåtskridande. I detta gruppexperiment, som jag nu företar mig, avser jag att ändra detta något och skall jag låta er veta vilka de antydningar är, som jag skall ge er, så att gruppen kan ha gagn av dem *tillsammans*, stimuleras av varje framställd idé och sålunda tillsammans frammana den överskuggande själen. Detta kommer med tiden att medföra ett inflöde av ljus från den Andliga Triaden, via gruppens antahkarana, bestående av varje lärjunges ”regnbågsbro”.

III. Att hos var och en av er utveckla ett visst mått av telepatisk förbindelse – med varandra, med mig, er Mästare, och med Hierarkins Plan. En Mästare kan inte meddela Sin grupp någon verklig undervisning (genom att stimulera den), förrän lärjungarna – såsom individer – upprättat ett riktigt ömsesidigt förhållande, fritt från all kritik (som alltid avskär det telepatiska växel-spelet) och byggt på kärleksfull förståelse, vari de – återigen såsom individer – ingenting begär för det avskilda jaget utan endast söker giva varandra och gruppen.

Det ovan sagda avser och gäller ert förhållande till mig, till Hierarkin (vari man ”inträder” genom initiationsprocessen) och till varandra. Detta förhållande, som anger förmågan att nå kraftens, kärlekens och ljusets källor, bär inom sig såsom förutsättningar tjänande av och arbete för mänskligheten.

IV. Jag skall därför bemöda mig om att *tolka mänskligheten för er* (och för alla lärjungar överallt), så att dess nuvarande problem och omedelbart förestående tillfälle kan framstå klart i er tanke och ni följaktligen skall kunna arbeta intelligent och med förståelse. Tjänandets vetenskap behöver utredas och människans väg behöver förstås. Den inställning till mänskliga problem, den invigde har i sitt medvetande, är inte densamma som den vanliga människans inställning. Jag önskar icke behandla problem, vi redan begrundat i de olika småskrifterna och i mina böcker. Det är den nya världen vi skall börja studera, de nya möjligheterna och de nya komplexiteterna, liksom även de nya och kommande förenklingarna i liv och vara. De avser först och främst den invigdes tjänande; hittills har vi begrundat endast det tjänande lärjungar, aspiranter och allmänt människor av god vilja kan erbjuda.

V. Jag skall lämna er vissa klara och bestämda *anvisningar rörande användandet av eterkroppen*. Detta hölje av livskraft eller energi är den yttersta betingande faktorn i organismens aktivitet. Den är en initiator, ty det finns ingen fysisk aktivitet, sådan som vi förstår denna, som icke igångsatts av någon från eterkroppen härrörande energi. En förståelse av någon av de processer, som ingår i initiationen, uppstår ur en förståelse av livskraftskroppen. Eterkroppen är det organ, varigenom personlighetens eller själen uttryck ådagaläggs på det fysiska planet. Dess kraft är det som frammanar organismen. De flesta av hölkena har en dubbel förmåga – åkallande och frammanande. De har även en tredje funktion: de jordar eller fokuserar energi och frambringar därmed en spänningsspunkt, en krispunkt och ett mellanspel, som föregår en överföringsprocess. Begrunda dessa ord. Organismen kan frammanas till manifestation och därpå följande aktivitet, men den har ingen förmåga av åkallelse. Därför är den *icke* en princip (såsom H.P.B. säger oss i *Den Hemliga Läran*) utan är i grund och botten en automat. Eterkroppen åkallar och frammanar men, i förhållande till det fysiska planet, även precipiterar den energi genom en process av tillägnelse. Ett studium av dessa ting låter oss uppmärksamma hela det ämne centren utgör, och detta kommer vi att nalkas ur åkallelsens och frammanandets synvinkel.

Undervisningen om eterkroppen följer naturligt nog på varje anvisning, jag kan lämna rörande telepatisk meddelelse och den invigdes, lärjungens, handhavande av energi via centren, via gruppcentren och – när lärjungen nått mycket högt i utveckling och erhållit den invigdes grad – via de planetariska centren. Jag har ännu inte givit er mycket på detta tema, men det finns mycket som senare skall sägas. Jag kommer emellertid att behöva avhandla det blott i

korthet och försöksvis, då majoriteten aspiranter och lärjungar ännu icke är redo för detta särskilda studium.

VI. Jag kommer att en gång om året ge envar av er ett visst mått av *individuell hjälp, personlig undervisning och individuell meditation*. Även ledtråden till ert närmaste steg mot initiationens dörr och mot Närvaron kommer jag att lämna. Detta kommer jag att göra vid tiden för fullmånen i maj (Taurus) varje år. Detta kan ibland innefatta en analys av ert förhållande till gruppen, av den verkan den egna nationens och rasens tankeformer utövar på er och även de fördelar och nackdelar er personlighets och ert högre jags strålar medför. Jag skall söka rikta er uppmärksamhet på den punkt i evolutionen ni individuellt uppnått. Jag vill i samband härmed påminna er om att dessa sju strålar är markant olika ifråga om färg och framträdande verkningar, och jag vill samtidigt anmärka att – enligt lagen för ockult paradox – Varats sju Herrar (de sju Strålarna) är synnerligen olika men förblir icke-avskilda.

VII. Vi försöker även att utföra *experimentet att låta Ashramen framträda i det yttre*. Detta är ett bemödande som, om det når framgång, blir förspelet till Hierarkins manifestation på jorden. Detta är ett av de företag, som är avsedda att närmast genomföras, om och när Ljusets Krafter drivit ondskans och aggressionens krafter tillbaka till sin ”mörka boning”. Med tiden skall jag förmedla information om det arbete som utföres i Mästarnas Ashramer, dessas planerade framträdande i det yttre och slutligen Hierarkins framträdande i det yttre.

Sådan, min broder, är vår bestämda uppgift. Allt som kunnat sägas eller skrivas av mig, kommer med tiden att samlas till en Avhandling om lärjungaskapet, vilken blir till gagn i den nya tidsåldern. Ni har vant er vid den undervisning i detta ämne som hörde till Fiskarnas tidsålder och även vid hithörande uttolkning. Det ingår i mitt arbete att ange de metoder, processer och sätt att undervisa som kommer att utmärka Vattumannens tidsålder. Detta blir möjligt endast för lärjungar, som har ett öppet sinne. Detta måste ni eftersträva.

Detta program har siktat högt ställt, mina bröder. Det kommer att göra anspråk på er yttersta förmåga och uthållighet men, om ni icke ger tappt, kommer det att påskynda er utveckling; detta kommer också att kräva lydnad. Vad vi i grund och botten sysslar med, vilket ni nog icke inser, är att sammanställa en elementär handbok för initiation. Fundera på detta. Mycken fientlighet kommer att framkallas och en utbredd skepsis naturligt nog att väckas. De som inte ser det som behövt eller möjligt att Hierarkin ändrar sina metoder och som är fundamentalisterna inom den teosofiska rörelsen och de trångsynta teologerna bland esoterikerna kommer att högljutt protestera. De kommer att förargas och förbryllas, men de kan icke göra några ytterligare framsteg i detta liv, såvida de ej vidgar sitt betraktelsesätt. De måste lära sig att det förflutnas metoder och tekniker var avsedda att sätta personligheten i samband med själen, ägnades åt karaktärsdaning, integrations- och inrättningsprocesser, liksom åt grundläggande arbete för det som kunde lämnas ut, när mänskligheten hade nått det stadium, på vilket det för närvarande befinner sig.

Nu har det förberedande arbetet utförts och visat sig effektivt. Det kommer att fortsättas för dem som behöver den hjälp det ger, men det mer avancerade arbetet kan få bli exoteriskt. Detta planerade framläggande av undervisningen i det yttre måste hela tiden fortgå. Enligt Hierarkins utsago har krispunkterna i evolutionsprocessen verkat vad de var avsedda att verka och visat sig medföra framgång. Dessa krispunkter åtföljs alltid av ”uppenbarelsespunkter”, och det är med dylika uppenbarelsespunkter, som vi vid denna tid är sysselsatta.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på hösten 2023 eller 74 Aqu.
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärds migranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénon's egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskog's chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast

antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.